

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת וַיְחִי

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך ז' - חלק כ"ו

קונטרס 206

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְּאִי יִפְקֹדוּן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יִוצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

אִי הָכִי, הָא כְּתִיב (שמות ו) וַיְדַבֵּר יְיָ אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר.
אֵלָּא, מָאן הוּא נְבִיאָה עֲלָאָה כְּמֹשֶׁה, דְּלֵא זָכָה
בַּר נֶשׁ פְּוֹתִיָּה. דְּהוּא שְׁמַע דְּבוּר בְּהַכְרֹזָה, וְלֵא דְחִיל,
וְלֵא אֲזִדְעִזְעוּ. וְשָׂאָר נְבִיאִים אֲזִדְעִזְעוּ, אֲפִילוּ בְּאֻמִּירָה,
וְדַחְלִין בְּדַחֲלִין.

וְתֵאנָא, תְּקוּנָא קְדָמָאָה דְּדִיקְנָא, וְתִנְיִנָא לְאַתְבָּא
(נ"א לְאִיתָאָה) (ס"א לְאַכְפָּא) לְתַלְיָתָאָה. דְּכְתִיב,
(איוב לג) הֵן כָּל אֱלֹהִים יַפְעֵל אֵל פְּעַמִּים שְׁלֹשׁ עִם גֹּבֵר.
(תְּרִין נִיסְחִי) וְתֵא חֲזִי דְתְרִין תְּקוּנִין קְדָמָאִין לְמִיתִי
לְתַלְיָתָאָה הוּוּ, דְּהוּא:

ספר נפלאות הזוהר

צנוע פְּמו חֲדָר), דְּזְמִינִין חֲבָרִיָּא לְאַתְעָרָא בְּאַרְעָא (שְׁעִתִּידִים הַחֲבָרִים לְהַעִיר בְּאַרְץ
בְּגֵלוּי סוּדוֹת הַתּוֹרָה, וְגַם רַבִּי יִיסָא יִהְיֶה בְּכָלֵל הַעֲשָׂרָה הַחֲבָרִים שְׁנַתְקַבְצוּ לְ"אַדְרָא
רַבָּא" (הַמְבֹאָר בְּפִרְשֵׁת נְשֵׂא דָף קכ"ז ע"ב), וְשֵׁם הוּא עֲתִיד לְהַסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם,
וְנִשְׁמָתוֹ תַעֲלֶה לְגַן עֵדֶן), וְהָא אֲתַקִּינוּ תְּלַת פְּרָסִיין דְּקִימִין לָךְ וְלַחֲבֵרְךָ (וְהָרִי כְּבֹר הַכִּינוּ
ג' כְּסוּאוֹת הַמוֹכְנִים לָךְ, וְעוֹד שְׁנַיִם מִחֲבָרֶיךָ, וְהֵם רַבִּי יִיסָא, וְרַבִּי יוֹסִי בְּרַבִּי יַעֲקֹב,
וְרַבִּי חֲזַקְיָה (כְּמְבֹאָר שֵׁם בְּדָף קמ"ד סוּף עֲמוּד א'), שְׁמָתוֹ מִיתַת נְשִׁיקָה שְׁנֹדְבָקָה
נִפְשָׁם בְּחֶשֶׁק אֲהַבַת הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא), מַהְהוּא יוֹמָא הוּוּ מְשַׁגְיָחִין בֵּיה בְּנֵי מְתִיָּה.
(מִיּוֹם הַהוּא וְהִלָּאָה הָיוּ מְשַׁגְיָחִים עָלָיו בְּנֵי עִירוֹ) (הַבִּיאוּר הוּא עַל פִּי מְתוֹק מְדָבֵשׁ)

תְּרַגּוּם גֵּרָן "אַדְרָא" (כְּמְבֹאָר בַּמְדְּרָשׁ רַבָּה י"ח כ"ז), עַל הַפְּסוּק: "כַּדְגָן מִן הַגֵּרָן",
כְּעַבְוּרָא מִן "אַדְרָא", וְכֵן בְּכָל מְקוֹם שְׁכַתוּב גֵּרָן, הַתְּרַגּוּם "אַדְרָא", וְכֵאֵן הָיוּ צְרִיכִין
לְיֵשֵׁב בְּחִבְרַת אַהֲבָה שְׁלִמָּה כְּמוֹ שְׁכַתב רַשְׁבִּי לְקַמֵּן אֲנִן בְּחִבְיבּוּתָא תְּלִיָּא מְלֵתָא,

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבודות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

תְּקוּנָא תְּלִיתָא. מֵאַמְצְעִיתָא דְתַחֲתָא חוּטְמָא,
מִתַּחֲתָא תְּרִין נוֹקְבִין. גָּפִיק חַד אֲרַחָא,
וְשַׁעְרָא אֶפְסִיק (ס"א אֲתַפְסֵק) בְּהֵוֹא אֲרַחָא. אֲמַאי
אֲתַפְסֵק. מְשׁוּם (דְּכָתִיב וְעוּבֵר עַל פְּשַׁע) דְּהֵאֵי אוֹרְחָא
אֲתַתְּקֵן לְאַעְבְּרָא בֵּיהּ. וּבְגִין כֵּד, יְתִיב תַּחֲתָא נוֹקְבֵי
חוּטְמָא הֵאֵי אוֹרְחָא. וְשַׁעְרָא לָא אֲתַרְבִּי בְּהֵאֵי אוֹרְחָא,
מְשׁוּם דְּכָתִיב וְעוּבֵר עַל פְּשַׁע, לְמִיתֵב אֲעַבְרָא עַד (עַל)
פּוּמָא קַדִּישָׁא, דִּיִּמָּא סְלַחְתִּי. תַּאנָּא, כַּמָּה עֲרַקִּיסָאוֹת
מְחַפָּאן לְהֵוֹא פּוּמָא, וְלֹא אֲתַגְלִי לְחַד מְנַיְיָהוּ, דְּהֵא
אֲסַתְּלַק וְאֲתַעְטֵר, יְדִיעַ וְלֹא יְדִיעַ.

תַּאנָּא, בְּצַנִּיעוּתָא דְסַפְרָא, מַהוּ דְכָתִיב פְּשַׁע. זְכוּ
עוּבֵר, לֹא זְכוּ פְּשַׁע. (מַאי מְשַׁמַּע עוּבֵר עַל פְּשַׁע,

ספר נפלאות הזוהר

הָיו צְרִיכִין לִישֵׁב פְּחָצֵי גֵרִין עֲגוּלָה, כְּמוֹ שְׁפָתוּב (חֲלִין ה'). סְנֵהֲדְרִין הֵיטָה פְּחָצֵי גֵרִין
עֲגוּלָה כְּדִי שְׂיִהִיו רֹאזִין זֶה אֶת זֶה, וְשֵׁם (בְּרוּשׁ) בְּגֵרִין, כִּי גֵרִין הֵיו יוֹשְׁבִין בְּחֻבָּה
וּבְרִיעוּת וּבְאֲגוּדָה אַחַת כְּסְנֵהֲדְרִין שְׁאִין חוֹשְׁדִין זֶה אֶת זֶה, וְלֵהִיוֹת שׁוּמְעִים אִישׁ אֶת
חֵבְרוֹ וּמִתּוֹפְכִין זֶה עַל זֶה עַד שְׁתַּצַּא הַהוֹרָאָה כְּהִלְכָה עַד פֶּאן לְשׁוּנֹו. (וְעַיִן לְקַמְּן
בְּאֲדָרָא רַבָּא בַּר קַמְ"ה:).

בְּ"אֲדָרָא קַדִּישָׁא", כְּתִב (שֵׁם כְּדָרָא אֲמַת) בְּחֵדֵר הַקּוּדֵשׁ, וְכֵן תְּרַגּוּמוֹ שֶׁל הַגֵּרִין הוּא
אֲדָרָא עַד פֶּאן לְשׁוּנֹו. וְכְתִב הַרְמֵ"ק בְּפֶרוּשׁ כְּתִב יָד "אוֹר זְקֵר" לְהַרְמֵ"ק זֹלֵה"ה,
(נִדְפֵס כְּפֶאן בְּאוֹר הַחֲמָה) וְזֶה לְשׁוּנֹו: אֶפְשֵׁר מְלִשׁוֹן חֵדֵר, וְהֵינֵנו שְׁכַאֲשֵׁר הֵיו מִתְּכַנְּשִׁין
לְעַנְּן זֶה נַעֲשֶׂה לָהֶם סְבִיב חֵדֵר שֶׁל אֵשׁ, כְּמִבּוֹאֵר לְקַמְּן, (א"ה כ"כ לְקַמְּן קל"ד:). אֲמַר

אָכְרִיז עֲלֵיהוּ בְּכָל יוֹמָא, וְלִית מָאן דְּצִיית
אוּדְגִינָה לְקַבְלֵיהּ. הַאי קָרָא קְשִׁיא, פִּינּוּן
דְּכְתִיב הִנְבֵּא אֶל הָרוּחַ, אֲמַאי זְמַנָּא אַחְרָא
הִנְבֵּא בֵּן אָדָם וְאַמְרַת אֶל הָרוּחַ.

אַרְא מִפְּאָן אוּלִּיפְנָא רְזָא דְחֻכְמָתָא, תְּרִין
קָיִימִין הָכָא, חֵד לְאַתְעָרָא מִתְּתָא
לְעִילָא, דְּאִי לֹא מִתְעָרִין לְתַתָּא, לֹא מִתְעָרִין
לְעִילָא, וּבְאַתְעָרוּתָא דְלְתַתָּא אַתְעָר לְעִילָא.
הִנְבֵּא אֶל הָרוּחַ מִתְּתָא לְעִילָא. הִנְבֵּא בֵּן אָדָם
וְאַמְרַת אֶל הָרוּחַ, מַעֲלִילָא לְתַתָּא.

דְּהָא אֲפִילוּ לְעִילָא, בְּאַתְעָרוּתָא דְלְתַתָּא,
נְקִיט הַהוּא עֲלָאָה מַעֲלָאָה מְגִינָה. כְּגוּן
הַאי קָרָא, (יחזקאל יז) כֹּה אָמַר ה' מְאַרְבַּע רוּחוֹת
בְּאֵי הָרוּחַ, מְאַרְבַּע רוּחוֹת, דָּא דְרוֹם וּמִזְרַח
וְצָפוֹן וּמַעֲרָב, וְרוּחַ אַתְיָא מִמַּעֲרָב,
בְּאַתְחַבְרוּתָא דְאַלְיִן אַחְרֵינִין. כְּמָה דְאַתְ אָמַר,
(במדבר כא) פְּרוּהָ נְדִיבֵי הָעָם וְגו'.

וּמַהְבָּא נְפִיקִין רוּחִין וּנְשַׁמְתִּין לְבְנֵי עֲלָמָא
לְאַצְטִיירָא בְּהוּ. וּפְחִי, כְּמָה דְאַתְ
אָמַר, (בראשית ב) וַיִּפֹּחַ בָּאֲפִיו נְשַׁמַת חַיִּים. תָּא
חֲזִי, נְקִיט מַהֲאִי גִיסָא, וְיַהֲיִב בְּגִיסָא אַחְרָא,
וְעַל דָּא (קהלת א) כָּל הַנְּחָלִים הוֹלְכִים אֶל הַיָּם
וְהַיָּם אֵינְנוּ מְלֵא. אֲמַאי אֵינְנוּ מְלֵא, בְּגִין
דְּנְקִיט וְיַהֲיִב, אָעִיל וְאַפִּיק.

רְבִי אֶלְעָזָר שְׁאִיל שְׁאַלְתָּא לְרַבִּי שְׁמַעוֹן.
אָמַר, הוּאִיל וְקַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא גְלִי
קַמֵּיהּ דְּבְנֵי נְשָׂא יְמוּתוֹן, אֲמַאי נְחִית נְשַׁמְתִּין
לְעֲלָמָא, וְאַמַאי אַצְטְרִיךְ לֵיהּ. אָמַר לֵיהּ,
שְׁאַלְתָּא דָּא קַמֵּייהוּ דְרַבְּנָן שְׁאִילוּ כְּמָה
וּכְמָה, וְאוּקְמוּהָ. אָבַל קַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא יַהֲיִב
נְשַׁמְתִּין דְנְחִתִּין לְהַאי עֲלָמָא, לְאַשְׁתְּמוּדְעָא
יְקָרִיָּה, וְנְקִיט לוֹן לְבַתְרָא, אִי הָכִי אֲמַאי נְחִתוּ.

קָשָׁה, פִּינּוּן שְׁכּוּתוֹב הִנְבֵּא אֶל
הָרוּחַ, מַדּוּעַ פַּעַם נּוֹסֶפֶת הִנְבֵּא
בֵּן אָדָם וְאַמְרַת אֶל הָרוּחַ?
אַרְא מִפְּאָן לְמַדְנּוּ סוּד הַחֻכְמָה,
שְׁנַיִם עוֹמְדִים כְּאֵן - אָחַד לְעוֹרֵר
מִלְמַטָּה לְמַעְלָה, שְׁאָם לֹא
מִתְעוֹרְרִים לְמַטָּה לֹא מִתְעוֹרְרִים
לְמַעְלָה, וּבְהַתְעוֹרוּת שְׁלֻמַטָּה
מִתְעוֹרֵר לְמַעְלָה. הִנְבֵּא אֶל הָרוּחַ
- מִלְמַטָּה לְמַעְלָה, הִנְבֵּא בֵּן אָדָם
וְאַמְרַת אֶל הָרוּחַ - מִלְמַעְלָה
לְמַטָּה.

שְׁחִירֵי אֲפִילוּ לְמַעְלָה,
בְּהַתְעוֹרוּת שְׁלֻמַטָּה לּוֹקַח אוּתוּ
עֲלִיּוֹן מִהַעֲלִיּוֹן מְגִנּוּ. כְּמוּ פְסוּק
זֶה, כֹּה אָמַר ה' מְאַרְבַּע רוּחוֹת
בְּאֵי הָרוּחַ. מְאַרְבַּע רוּחוֹת - זֶה
דְרוֹם וּמִזְרַח וְצָפוֹן וּמַעֲרָב, וְרוּחַ
כְּמָה מִמַּעֲרָב בְּהַתְחַבְרוּת שְׁל
אַלְהֵי הָאַחְרִים, כְּמוּ שְׁנֹאֲמַר
(במדבר כא) פְּרוּהָ נְדִיבֵי הָעָם וְגו'.

וּמִכָּאֵן יוֹצְאוֹת רוּחוֹת וּנְשַׁמּוֹת
לְבְנֵי הָעוֹלָם לְהַצְטִיר בְּהֵם,
וּנּוֹשְׁבִים, כְּמוּ שְׁנֹאֲמַר (בראשית ב)
וַיִּפֹּחַ בָּאֲפִיו נְשַׁמַת חַיִּים. בֹּא
רְאֵה, לּוֹקַח מַצַּד זֶה וְנוֹתֵן כְּצַד
אַחַר, וְעַל זֶה (קהלת א) כָּל הַנְּחָלִים
הֹלְכִים אֶל הַיָּם וְהַיָּם אֵינְנוּ מְלֵא.
לְמָה אֵינְנוּ מְלֵא? מִשּׁוּם שְׁלוֹקַח
וְנוֹתֵן, מְכַנֵּס וּמוֹצִיא.

רְבִי אֶלְעָזָר שְׁאִיל שְׁאַלְתָּא אֶת רַבִּי
שְׁמַעוֹן. אָמַר, הוּאִיל וְגִלוּי לְפָנֵי
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁבִינֵי אָדָם
יְמוּתוֹ, לְמָה הוֹרִיד נְשַׁמּוֹת
לְעוֹלָם, וְלְמָה הוּא צְרִיךְ אֶת זֶה?
אָמַר לוֹ, שְׁאַלְתָּא זֶה לְפָנֵי רַבְּנָן
שְׁאִילוּ כְּמָה וּכְמָה, וּבְאַרְיָה, אָבַל
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נוֹתֵן נְשַׁמּוֹת
שִׂיחְרוֹת לְעוֹלָם הִנֵּה לְהוֹדִיעַ אֶת
כְּבוֹדוֹ, וְלוֹקַח אוּתָן אַחַר כֶּף. אִם
כֶּף לְמָה יְרִדוּ?

אָרְאָ, רְזָא דָא, הָכִי הוּא. פְּתַח וְאָמַר, (משלי ה)
שְׂתֵה מִים מְבוֹרְךָ וְנוֹזְלִים מִתּוֹךְ
בְּאֶרֶךְ, הָא אוקימנָא. בּוֹר, אֲתֵר דְּלֹא נְבִיעַ
מִגְרַמְיָה, וְאִימְתִי נְבִיעִין הֲנִי מִיָּא, בְּשַׁעֲתָא
דְּאִשְׁתְּלִים נִשְׁמַתָּא בְּהַאי עֲלֵמָא, כַּד סִלְקָא
לְהֵהוּא אֲתֵר דְּאִתְקַשְׁר בֵּיה, כְּדִין הוּא שְׁלִים,
מִכָּל סִטְרִין מִתְתָּא וּמַעֲיֵלָא. (ס"א ומִכָּל סִטְרִין).

אָרְאָ סוּד זֶה כֶּף הוּא. פְּתַח
 וְאָמַר, (משלי ה) שְׂתֵה מִים מְבוֹרְךָ
 וְנוֹזְלִים מִתּוֹךְ בְּאֶרֶךְ. הָרִי פְּרִשְׁיָה,
 בּוֹר - מְקוֹם שֶׁלֹּא נּוֹבַע מִצְמוֹ.
 וּמְתִי נּוֹבְעִים הַמַּיִם הֵלְלוּ?
 בְּשַׁעֲתָא שֶׁהַשְׂתַּלְמָה הִנְשַׁמָּה
 בְּעוֹלָם הַזֶּה, כְּשַׁעוֹלָה לְאוֹתוֹ
 מְקוֹם שֶׁנִּקְשְׁרָה בּוֹ, אַז הוּא שְׁלֵם
 מִכָּל הַצְּדִידִים, מִמַּטָּה וּמִמַּעַלָּה
 (ומִכָּל הַצְּדִידִים).

וְכַד נִשְׁמַתָּא סִלְקָא, כְּדִין אֲתַעֲר תִּיאוּבְתָא
דְּנוֹקְבָא לְגַבֵּי דְכוּרָא, וּכְדִין נְבִיעִין מִיָּא
מִתְתָּא לְעֵילָא. וּבוֹר, אֲתַעְבִּיד בְּאֶר, מִיִּין
נְבִיעָאן. וּכְדִין אֲתַחְבְּרוּתָא וְיַחוּדָא (נ"א וְיַסוּדָא)
וְתִיאוּבְתָא וְרַעוּא אֲשַׁתְּפַח. (לְהָא) דְּהָא
בְּנִשְׁמַתָּא דְּצַדִּיקָא אֲשַׁתְּלִים הֵהוּא אֲתֵר,
וְאֲתַעֲר חֲבִיבוּתָא וְרַעוּתָא לְעֵילָא, וְאֲתַחְבְּר
כַּחַד.

וּבְשִׁנְשַׁמָּה עוֹלָה, אַז מִתְעוֹרְרַת
 תְּשׁוּבַת הַנִּקְבָּה לְזִכְר, וְאִז
 נּוֹבְעִים מִים מִלְּמַטָּה לְמַעַלָּה,
 וּבוֹר נַעֲשֶׂה בְּאֶר, מִים נּוֹבְעִים,
 וְאִז הַתְּחַבְּרוּת וְיַחוּד (וְיַסוּד)
 וְתִשׁוּבָה וְרַצוֹן נִמְצָאִים, (לְהָא)
 שֶׁהָרִי בְּנִשְׁמַת הַצְּדִיק נִתְקַן אוֹתוֹ
 מְקוֹם, וּמִתְעוֹרְרַת חֲבִיבוּת וְרַצוֹן
 לְמַעַלָּה וּמִתְחַבְּרִים כְּאֶחָד.

רְאוּבֵן בְּכָרִי אֲתָה, הָכִי הוּא וְדָאִי, טַפְּה
קַדְמָאָה דְּיַעֲקֹב הָוָה, וְרַעוּתִיָּה בְּאֲתֵר
אֲחֵרָא הָוָה כְּמָה דְּאֲתַמֵּר. תָּא חֲזִי, רְאוּבֵן
וְכֻלְהוּ שְׁבִטִין תְּרִיסַר, כְּלָהוּ אֲתַאֲחַדְן
בְּשִׁכְנֵתָא, וְכַד חָמָא יַעֲקֹב לְשִׁכְנֵתָא עַל
גַּבֵּיה, קָרָא לְבָנוֹי תְּרִיסַר לְאֲתַחְבְּרָא בְּה.

רְאוּבֵן בְּכָרִי אֲתָה. כֶּף הוּא וְדָאִי,
 טַפְּה רֵאשׁוּנָה שֶׁל יַעֲקֹב הִיְתָה,
 וְרַצוֹנוֹ בְּמְקוֹם אַחַר הָיָה, כְּמוֹ
 שֶׁנִּתְבָּאָר. בֵּא רְאָה, רְאוּבֵן וְכֻל
 שְׁבִטִים עֶשֶׂר הַשְּׁבִטִים, כָּלֵם
 אֲחוּזִים בְּשִׁכְנֵיה, וּכְשֶׁרָאָה יַעֲקֹב
 אֵת הַשְּׁכִינָה עָלָיו, קָרָא לְשִׁבְטֵים
 עֶשֶׂר בְּנָיו לְהַתְּחַבֵּר עִמָּה.

וְתָא חֲזִי, עֲרֹסָא שְׁלִימְתָא לָא אֲשַׁתְּפַח מִן
יוֹמָא דְּאֲתַבְּרִי עֲלֵמָא, כְּהֵיָא שַׁעֲתָא
דְּבַעָא (דף רל"ה ע"ב) יַעֲקֹב לְאֲסַתְּלֵקָא מַעֲלֵמָא,
אֲבַרְהָם מִימִינֵיה, יַצְחָק מִשְׁמַאלֵיה, יַעֲקֹב
הָוָה שְׁכִיב בִּינֵיהוּ, שְׁכִינְתָּא קַמֵּיה. כְּדִין
דְּחָמָא יַעֲקֹב כֶּף, קָרָא לְבָנוֹי, וְאֲחִיד לִוְן
סַחְרֵיָּה דְּשִׁכְנֵתָא, וְסִדַּר לִוְן בְּסִדּוּרָא שְׁלִים.

וְכֵא וְרָאָה, מַטָּה שְׁלֵמָה לָא
 נִמְצָאָה מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הַעוֹלָם
 כְּאוֹתָהּ הַשַּׁעֲתָא שְׁרַצָּה יַעֲקֹב
 לְהַסְתַּלַּק מִן הַעוֹלָם. אֲבַרְהָם
 מִימִינוֹ, יַצְחָק מִשְׁמַאלוֹ (דף),
 יַעֲקֹב הָיָה שׁוֹכֵב בִּינֵיהֶם, שְׁכִינָה
 לְפָנָיו. כְּדִין שְׁרָאָה כֶּף יַעֲקֹב, קָרָא
 לְבָנוֹי, וְאֲחִזּוּ אוֹתָם סְבִיב
 הַשְּׁכִינָה, וְסִדַּר אוֹתָם בְּסִדּוּר
 שְׁלֵם.

מִנְיָן לָנוּ שְׁסִדְרָם סְבִיב הַשְּׁכִינָה?
שְׁכַתוּב הָאֲסַפּוֹ, וְאִז נִמְצָאָה שֵׁם
שְׁלֵמוֹת הַכֹּל, וְכְמָה מְרַבְּבוֹת
עֲלִיוֹנוֹת סְבִיבָם. פְּתַחוּ וְאָמְרוּ,
לָךְ ה' הַגְּדוּלָּה וְהַגְּבוּרָה וְגו'. אַז
הַתְּכַנֵּס הַשֵּׁמֶשׁ אֶל הַלְּבָנָה,
וְהַתְּקַרֵּב מִזְרַח לְמַעַרְב. זְהוּ

מִנְיָן לָנוּ שְׁסִדְרָם סְבִיב הַשְּׁכִינָה?
 שְׁכַתוּב הָאֲסַפּוֹ, וְאִז נִמְצָאָה שֵׁם
 שְׁלֵמוֹת הַכֹּל, וְכְמָה מְרַבְּבוֹת
 עֲלִיוֹנוֹת סְבִיבָם. פְּתַחוּ וְאָמְרוּ,
 לָךְ ה' הַגְּדוּלָּה וְהַגְּבוּרָה וְגו'. אַז
 הַתְּכַנֵּס הַשֵּׁמֶשׁ אֶל הַלְּבָנָה,
 וְהַתְּקַרֵּב מִזְרַח לְמַעַרְב. זְהוּ

שכתוב ויאסף רגליו אל המטה, ומאירה הלכנה, ונמצאת בשלמות. ואז ודאי שנינו, יעקב אבינו לא מת. כיון שראה יעקב [סדר] צד שלם, מה שלא נמצא כף לכן אדם אחר, שמח ושבח את הקדוש ברוך הוא, ופתח וברך את בניו, כל אחד ואחד כראוי לו.

רבי יוסי ורבי ייסא היו הולכים בדרך, אמר רבי ייסא, הרי ודאי שנינו, כל בני יעקב נתקנו בסדר שלם והתברכו כל אחד ואחד כראוי לו, מה נאמר בפסוק הזה, שכתוב מאשר שמנה לחמו וגו' אמר לו, לא ידעתי, כי לא שמעתי מהמנורה הקדושה, אלא אתה ואני נלף למנורה הקדושה. הלכו כשהגיעו לרבי שמעון, אמרו דבר ושאלו שאלה. אמר להם, ודאי סוד החכמה הוא.

פתח ואמר, (שופטים ה) אשר ישב לחוף ימים ועל מפרציו ישכון. למה ישב שם? אלא מי שיושב על שפת הים, משתמש בתפנוקי העולם. [וקאן אשר וזו פתח עליון של צדיק (של צדיק). כשמתברך לחוריק ברכות לעולם. וקאן סמוך לפסוק הזה מאשר שמנה, לפתח העליון, שמשם מורקים ברכות לעולם] ופתח זה נודע תמיד בפרכות של העולם, ונקרא אשר, וזהו עמוד מאותם עמודים שהעולם עומד עליהם.

והמקום שנקרא לחם עני, מאותו מקום נתקן [ההוא]. זהו שכתוב מאשר שמנה לחמו. מה שהיה לחם עני, הפך להיות לחם [עני] פנג [שמנה], משום שהריק וזרק בו ברכות ותפנוקים, וסוף הפסוק מוכיח - והוא יתן מעדני מלך. מי הפלך? זו פנסת ישראל, שממנה נזון בתפנוקי עולם, וזה גותן

ואתקריב מזרח במערב. הָדָא הוּא דְכְתִיב וַיֵּאסֹף רַגְלָיו אֶל הַמֶּטֶה, וְאֵתְנַהֵיר סִיְהָרָא, וְאֵשְׁתַּפַּח בְּשִׁלְמוֹ. וְכַדִּין וְדָאי תְּנִינָן, יַעֲקֹב אָבִינוּ לֹא מִית. כִּיּוֹן דְּחָמָא יַעֲקֹב (כ"א סדורא) סִטְרָא שְׁלִים, מַה דְּלֹא אֵשְׁתַּפַּח הָכִי לְבַר נֶשׁ אַחֲרָא, חֲדִי, וְשִׁבַּח לִיה לְקֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּפְתַח וּבְרִיךְ לְבָנוּי, כֹּל חַד וְחַד כְּדָקָא יְאוּת לִיה.

רבי יוסי ורבי ייסא הוו אזלי בארְחא. אמר רבי ייסא הָא וְדָאי תְּנִינָן, כָּל פְּנוּי דִיעֲקֹב אֶתְקֵנוּ בְּסִדּוּרָא שְׁלִים, וְאֵתְבְּרְכוּ כָּל חַד וְחַד כְּדָקָא יְאוּת לִיה, מְאִי קָא גִימָא כְּהָאֵי קָרָא, דְכְתִיב, מֵאֲשֶׁר שָׁמְנָה לַחְמוֹ וְגו'. אָמַר לִיה, לֹא יִדְעָנָא, בְּגִין דְּלֹא שְׁמַעְנָא בֵּיה מְבוּצִינָא קְדִישָׁא, אֲלֵא אֲנִתְ וְאָנָא גִיזִיל לְגַבֵּי בּוּצִינָא קְדִישָׁא. אֲזִלִּי, פִּד מְטוּ לְגַבֵּי דְרַבֵּי שְׁמַעוֹן, אֲמַרוּ מְלָה וְשִׁאִילוּ שְׁאִילְתָּא. אָמַר לוֹן, וְדָאי רְזָא דְחֲכַמְתָּא הוּא.

פתח ואמר, (שופטים ה) אשר ישב לחוף ימים ועל מפרציו ישכון, אמאי יתיב תמן. אלא מאן דיתיב בשפתא דימא, אשתמש בתפנוקי עלמא. [והכא אשר דא פתחא עלאה דצדיק (כ"א דצדיק) פד אתברכא לארמא ברבאן בעלמא. ס"א והכא סמוך להאי קרא, מאשר, שמנה לפתחא עלאה דסתמן אתרין ברבאן לעלמא] והאי פתחא אשתמודע תדיר לברכאן דעלמא ואקרי אשר, ודא הוא עמודא מאינון דקאים עלמא עלייהו.

וההוא אתר דאקרי לחם עוני, מההוא אתר אתקין [ההוא]. הָדָא הוּא דְכְתִיב מֵאֲשֶׁר שָׁמְנָה לַחְמוֹ, מַה דְּהוּא לַחְמָא דְּמִסְפְּנָא, אֶתְהַדֵּר לַחֵם [עוני] פְּנָג [שמנה]. בְּגִין דְּאֵרִיק וְאֵרְמִי בֵּיה בְּרַכָּאן וְתַפְנוּקִין, וְסוּפָא דְקָרָא אוֹכַח, וְהוּא יִתֵּן מְעַדְנֵי מְלָךְ. מֵאֵן מְלָךְ, דָּא

למלך הזה כל הברכות, כל שמחה וכל טוב הוא נותן, וממנה יוצאים. אמרו, אם לא באנו לעולם אלא רק לדעת את זה - טוב לנו.

ראובן היה בכור של יעקב. אמר רבי חייא, לו ראוי הכל, והכל העבר ממנו, ונתנה המלכות ליהודה, הבכורה ליוסף, והבנה ללוי. זהו שכתוב פחו פחים אל תותר, לא תשאר בהם. ומה שאמר פחי וראשית אוני, כאן ברכו והפקידו אצל הקדוש ברוך הוא.

ל'אהוב המלך, ושקשש מהמלך לעשות לו טובה [שהיה לו בן ורצה שהמלך יעשה לו טובה] יום אחד עבר בנו בשוק. אמר למלך, זה בני, ודאי אהוב נפשי. שמע המלך, וידע שזה בקש על בנו. כך יעקב אמר, ראובן בכרי אתה פחי וגו'. כאן צוה את המלך.

פחו פחים אל תותר. כאן אמר מה שארע לו, שלא נשאר [לו] בארץ ונורק לחוץ לארץ. כנגד זה ממנה [תחום] אחד מצד המשכן העליון שממנה תחת יד מיכאל, ויש אומרים תחת יד גבריאל. ומיכאל הוא ראש בכל מקום מצד של החס"ד, וגבריאל מצד של שמאל של גבורה, ויהודה עד רד עם אל, צד הגבורה, נקרא בית דין, וסמוך לו ראובן. ואף על גב שמלכות היתה של יהודה, ראובן סמוך כנגדו היה.

אמר רבי שמעון, עתידים אותם בני ראובן לעורר שני קרבות בתוף הארץ. בא ראה, פתוב פחי - בגלות מצרים. וראשית אוני - שהם היו ראשונים לאחיהם לקרב. יתר שאת - לגלות אשור,

אוי, דאינון הוו קדמאין

כנסת ישראל, דמנה אתון בתפנוקי עלמא. ודא יהיב להאי מלך כל ברכאן, כל חידו וכל טיבו. הוא יהיב ומנה נפקי. אמרו, אי לא אתינא לעלמא, אלא למנדע דא, טב לן.

ראובן בוכרא דיעקב הוה, אמר רבי חייא, ליה הוה אתחזי כללא, ואתעבר מינה כללא, ואתיהיב מלכו ליהודה, בכירותא ליוסף, כהונתא ללוי. הךא הוא דכתיב, פחו פחים אל תותר, לא תשטאר בהו. ומה דאמר פחי וראשית אוני, הךא ברכיה ופקדיה לקודשא בריה דהוא.

ל'רחימא דמלפא, (דבעא מן מלפא למעבר ביה טיבו) (נ"א דתנו ליה גרא ותנו בעי דמלפא יעביד ליה טיבו)

יומא חד אעבר בריה בשוקא, אמר למלפא, דא הוא ברי, ודאי רחימא דנפשאי. שמע מלפא, וידע דהא שאיל על בריה. כך יעקב אמר, ראובן בכורי אתה כחי וגו', הךא פקדיה למלפא.

פחו פחים אל תותר, הךא אמר מה דארע ליה, דלא אשטאר (ליה) בארעא, ושדי ליה לבר מארעא. לקבל דא, חד ממנא (תחומא) מסטרא דמשפנא לעילא, די ממנא תחות ידא דמיכאל, ואמרי לה תחות ידא דגבר"יאל. ומיכאל הוא רישא בכל אתר מסטרא דחס"ד, וגבריאל מסטרא דשמאלא דגבורה. (הושע יב) ויהודה עד רד עם אל, סטר גבורה, פי דינא אקרי, וסמיה ליה ראובן, אף על גב דמלכו הוה דיהודה, ראובן סמוך לקבליה הוה.

אמר רבי שמעון, זמינין אינון בני ראובן, לאגחא תרין קרבין בגו ארעא. תא חזי, פתיב פחי, בגלותא דמצרים. וראשית

שמשם גלו בני גד ובני ראובן ראשונים מכלם, וסבלו כמה רעות, וכמה ענויים סבלו, ולא שבו עד כעת.

ויתר עז - לזמן שפלו המשיח יתעורר בעולם, הם יצאו ויערכו קרבות בעולם וינצחו, ויתחזקו על העמים, ובני העולם יפחדו מהם וירתו לפניהם ויחשבו להתגבר במלכות, ולא ישארו בה. זהו שכתוב פחו פמים אל תותר. מה הטעם שלא ישארו בה ואפלו בצד אחד של העולם? משום כי עלית משפכי אביד, שעתידים להכנס ולערוך קרבות בתוך הארץ הקדושה, משפכי אביד בוקא, זו רושלים.

בא ראה, לארבעת צדדי העולם התפזרו בני ראובן בגלות, כנגד כל ישראל שגלו לגלות ארבע פעמים בארבע רוחות העולם. זהו שכתוב כחי - אחד, וראשית אוני - שנים, יתר שאת - שלשה, ויתר עז - ארבעה. כמו כן עתידים הם לערוך קרב בארבע רוחות העולם ולשלט בקרבם על הכל, וינצחו עמים רבים וישלטו עליהם.

פחו פמים אל תותר כי עלית על משפכי אביד. כאן נרמז על הרהור ראשון שהיה ליעקב בטפה הראשונה ברחל, שאלמלא הרהור של אותה טפה היה במקומה, נשאר היה ראובן בכל, אבל פחו פמים אל תותר כי עלית משפכי אביד. עלית - בהרהור אחר, אז חללת וגו'.

דבר אחר פחו פמים אל תותר - שהרי כאשר יערכו קרב בני ראובן בעולם וינצחו עמים רבים, לא ישארו במלכות, מה הטעם? כי עלית משפכי אביד, שעתידים

לגבי אחיהון לקרבא. יתר שאת, לגלותא דאשור, דמתמן גלו בני גד ובני ראובן קדמאי מפלהו, וסבלי כמה בישין, וכמה ענויין סבלו, ולא תבו עד כעין.

ויתר עז, לזמנא דמלפא משיחא יתער בעלמא, אינון יפקון ויגחון קרבין בעלמא, וינצחון, ויתקפון על עממא. ובני עלמא ידחלון מנייהו וירתתון קמניהו, (ד 97 ו 171) ויחשיבו לאתגברא במלכותא, ולא ישתארו ביה. הדא הוא דכתיב פחו פמים אל תותר, מאי טעמא לא ישתארו ביה, ואפילו בסטרא חד דעלמא, בגין פי עלית משפכי אביד. דזמינין לאעלא ולאגחא קרבין בגו ארעא קדישא, משפכי אביד דייקא, זו רושלים.

הא חזי, בארבע סטרי עלמא, אתבדרו בני ראובן בגלותא, לקבליהון דכל ישראל, דאתגלו בגלותא ארבע זמנין בארבע סטרי עלמא. הדא הוא דכתיב, כחי חד, וראשית אוני תרי, יתר שאת תלת, ויתר עז ארבעה. פגוונא דא זמינין אינון לאגחא קרבא בארבע סטרי עלמא, ולמשלט בקרבייהו על פלא, וינצחון עממין סגיאין, וישלטון עלייהו:

פחו פמים אל תותר כי עלית משפכי אביד, הכא אתרמיז על הרהורא קדמאה דהוה ליה ליעקב. בהאי טפה קדמאה ברחל, דאלמלא הרהורא דההיא טפה הוה באתרה, אשתאר ראובן בכלא. אבל פחו פמים אל תותר כי עלית משפכי אביד, עלית, בהרהורא אחרא, אז חללת וגו'.

דבר אחר, פחו פמים אל תותר, דהא כד יגחון קרבא בני ראובן

לְעָרֶךְ קָרֵב בְּאַרְצֵי הַקְּדוּשָׁה וְדוֹקָא, שְׁכֵתוֹב כִּי עֲלִית מִשְׁכְּבֵי אָבִיךָ, וְיִירוּשָׁלַם. מִשְׁכְּבֵיךָ! מִשְׁכְּבֵי הִנֵּה צָרִיךְ לְכַתּוּב! אֵלֶּא אָבִיךָ, זֶה יִשְׂרָאֵל הַזֶּה. מִשְׁכְּבֵי אָבִיךָ וְלֹא מִשְׁכְּבֵי מִשׁוֹם שְׁהָרִי פְעֻמִּים נִבְתָּה יְרוּשָׁלַם, וּפְעֻם שְׁלִישִׁית לְזִמְנֹה שֶׁל מְלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, וְלִכְנֵן מִשְׁכְּבֵי אָבִיךָ. וְכֵאֵן הַתְּגַלְתָּה בְּרַכָּה, וּמֵה שְׁהִיָּה בְּאוֹתוֹ זְמַן, וּמֵה שְׁהִיָּה כְּשֶׁנִּכְסוּ יִשְׂרָאֵל לְאַרְצֵךְ, וּמֵה שְׁהִיָּה בְּזִמְנֵן מְלֶךְ הַמְּשִׁיחַ בְּמַעֲשֵׂה רְאוּבֵן.

שְׁמַעוֹן וְלוֹי אַחִים. אָמַר רַבִּי יִצְחָק. כֵּאֵן אַחַד אוֹתָם בְּצַד שְׁמַאֵל שֶׁל הַשְּׂכִינָה, שְׂרָאָה מַעֲשִׂים שֶׁל דִּין קָשָׁה שְׁלֵא יְכוּל הַעוֹלָם לִסְבֹּל. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, הַבְּרַכָּה שְׁלָהֶם אֵיפֹה הִיא? אָמַר רַבִּי יִצְחָק, שְׁמַעוֹן לֹא רָאוּי לָזֶה, שְׂרָאָה לוֹ כְּמֵה מַעֲשִׂים רְעִים, וְלוֹי שְׂבָא מְצַד הַדִּין הַקָּשָׁה, וּבְרַכָּה לֹא תְלוּיָהּ בּוֹ, וְאִפְלוּ כְּשֶׁבָא מִשָּׁה לֹא תְלָה בּוֹ בְּרַכְתּוֹ, שְׁכֵתוֹב (דְּבָרִים ל) בְּרַךְ ה' חִילוֹ וּפְעַל יָדָיו תִּרְצָה. תְּלוּי בְּקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא.

בֵּא רָאָה, כְּתוּב (תְּהִלִּים קד) זֶה הֵיִם גְּדוֹל וְרַחֵב יָדָיִם שֶׁם רָמַשׁ וְאֵיִן מִסְפֵּר חֵיּוֹת קְטַנוֹת עִם גְּדוּלוֹת. זֶה הֵיִם גְּדוֹל - זֶה הַשְּׂכִינָה שְׁעוֹמַדַּת עַל יַעֲקֹב, כְּשֶׁרָצָה לְהַסְתַּלֵּק מֵהַעוֹלָם. וְרַחֵב יָדָיִם - שְׁהָרִי כֹל הַעוֹלָם מִתְּמַלֵּא וְנוֹשֵׁלִם וּמִצְטַמְצֵם שָׁם. שֶׁם רָמַשׁ וְאֵיִן מִסְפֵּר - שְׁכֵמָה מְלֹאכִים עֲלוּזִינִים וְקְדוּשִׁים נִמְצְאוּ שָׁם. חֵיּוֹת קְטַנוֹת עִם גְּדוּלוֹת - אֵלוֹ הֵם שְׁנַיִם עֶשֶׂר שְׁבַטִים, בְּנֵי יַעֲקֹב שְׁנִמְצְאוּ בָהֶם בְּשִׁלְמוֹת, אַחַד אֵילָה, וְאַחַד זָאֵב, וְאַחַד אָרִי,

אֵשֶׁתְּפָחוּ תְּמֹן. חֵיּוֹת קְטַנוֹת עִם גְּדוּלוֹת, אֵלִין אֵיִנוֹן תְּרִיסֵר שְׁבַטִין, בְּנוֹי יַעֲקֹב, דְּאִשְׁתְּפָחוּ בְּהוֹן בְּשִׁלְמוֹ. חַד אֵילָה, וְחַד זָאֵב, וְחַד אָרִי, וְחַד

בְּעֵלְמָא, וַיִּנְצְחוֹן עַמְמִין סְגִיאִין, לֹא יִשְׁתְּאָרוֹן בְּמַלְכוּתָא, מְאִי טַעְמָא, כִּי עֲלִית מִשְׁכְּבֵי, דְּזִמְנִין לְאַגְחָא קְרָבָא בְּאַרְעָא קְדִישָׁא דְיִיקָא, דְּכִתִּיב כִּי עֲלִית מִשְׁכְּבֵי אָבִיךָ (ס"א דא ירושלים. משכבכי), מִשְׁכְּבֵי מִיִּבְעִי לִיָּה. אֵלֶּא, אָבִיךָ דָּא יִשְׂרָאֵל סְבָא, מִשְׁכְּבֵי אָבִיךָ וְלֹא מִשְׁכְּבֵי, בְּגִין דְּהָא בְּתָרִי זְמַנִּי אַתְּבַנִּי יְרוּשָׁלַם, וְתִלְיָתָאָה לְזִמְנָא דְּמַלְפָּא מְשִׁיחָא. וְעַל דָּא מִשְׁכְּבֵי אָבִיךָ. וְהָכָא אַתְּגַלְיָא בְּרַכָּה, וּמְאִי דְּהוּה בְּהוּוּא זְמַנָּא, וּמְאִי דְּהוּה כַּד עָאלוּ יִשְׂרָאֵל לְאַרְעָא, וּמֵה דְּיָהָא בְּזִמְנָא דְּמַלְפָּא מְשִׁיחָא בְּעוֹבְדָא דְּרְאוּבֵן :

שְׁמַעוֹן וְלוֹי אַחִים, אָמַר רַבִּי יִצְחָק, הָכָא אַחִיד לוֹן בְּסִטְרָא שְׁמַאֵלֶּא דְּשְׂכִינְתָּא. דְּחָמָא עוֹבְדִין דְּדִינָא קְשִׁיא, דְּלֹא יְכִיל עֲלֵמָא לְמַסְבֹּל. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, בְּרַכְתָּא דְּלַהוֹן אֵן הִיא. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, שְׁמַעוֹן לֹא אַתְחַזִּי לְהֵאִי, דְּחָמָא לִיָּה כְּמֵה עוֹבְדִין בִּישׁוּן. וְלוֹי דְּאִתִּי מִסְטְרָא דְּדִינָא קְשִׁיא, וּבְרַכְתָּא לֹא תְלוּא בִּיָּה. וְאִפְלוּ כַּד אַתָּא מִשָּׁה, לֹא תְלִי בְּרַכְתִּיהָ בִּיָּה. דְּכִתִּיב, (דְּבָרִים ל) בְּרַךְ ה' חִילוֹ וּפְעַל יָדָיו תִּרְצָה, בְּקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא תְּלוּיָא.

תָּא חַזִּי, כְּתִיב, (תְּהִלִּים קד) זֶה הֵיִם גְּדוֹל וְרַחֵב יָדָיִם שֶׁם רָמַשׁ וְאֵיִן מִסְפֵּר חֵיּוֹת קְטַנוֹת עִם גְּדוּלוֹת. זֶה הֵיִם גְּדוֹל, דָּא שְׂכִינְתָּא דְּקִיּוּמָא עֲלִיָּה דִּיעֲקֹב כַּד בְּעָא לְאַסְתַּלְקָא מֵעֲלֵמָא. וְרַחֵב יָדָיִם, דְּהָא כֹּל עֲלֵמָא אֲמַלִּי וְאִשְׁתְּלִים וְאַתְצַמְצֵם תְּמֹן. שֶׁם רָמַשׁ וְאֵיִן מִסְפֵּר, דְּכְמָה מְלֹאכִי עֲלָיִ וְקְדִישָׁאִי אֵשֶׁתְּפָחוּ תְּמֹן. חֵיּוֹת קְטַנוֹת עִם גְּדוּלוֹת, אֵלִין אֵיִנוֹן תְּרִיסֵר שְׁבַטִין, בְּנוֹי יַעֲקֹב, דְּאִשְׁתְּפָחוּ בְּהוֹן בְּשִׁלְמוֹ. חַד אֵילָה, וְחַד זָאֵב, וְחַד אָרִי, וְחַד

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקון הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלא אלוקה, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלא רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהוּ אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵיהָ. וַיְלֻוּהָ אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר

תיקוני זהר

ל-354 ימות השנה

המהולק

לימוד ספר זוהר נשגב מאוד לטהר ולקדש הנפש, ואפילו אי לא ידע מאי קאמר ושוגה בו שגיאות הרבה הוא חשוב לפני הקדוש ברוך הוא... בלימוד זוהר הקדוש אפילו באין מבין כלל, חשוב ומקובל ומרוצה לפני ה' וכו'. (פלא ויעין אתה ז', זוהר) וכן נתן מרן האר"י תיקון לבעל תשובה שיאמר המשה דפיין זוהר או תיקונים בכל יום (מורה באצבע להדריך את מ) אין אדם יכול לבוא אל קצת השגת גדולתו ורוממותו ית"ש מכל למודיו כמו מלימודי חכמת הקבלה, כיווד מלימוד ספר זוהר הקדוש והתיקונים, חכמת אדם תאיר פניו מריבוי העולמות העליונים הקדושים לאין קץ וסוף ותכלית. (יסוד ושורש העבודה, שיעור הששי, שער הניצור)

הגני רושם לך תלמידי המובהק הרב הגאון הקדוש מו' יעקב יוסף הכהן ג"י בקצרה על נייר קטן בכיון כדאי שתשא אותו בכל עת. קבלתי ממורי ורבי וכו' [הבעש"ט], תיקונים ילמד בכל השנה בכל יום. (כתר שם טוב)

מכתב מורנו הבעש"ט: לכבוד ... בכל לילה קודם השינה ממש תלמוד מאמר אחד מתיקוני זוהר הקדוש ואו תישן בטח ובל תירא בעוה"ת, והש"ת יטע בלבנו אהבתו ויראתו דוקא אמן כי"ר. מנאי מודו ישראל במוהר"ר אליעזר בעל שם ממעובד.

[כתר שם טוב]